

КАРЪН ХОКИНС

Чаша,
пълна
с утеха

Превод от английски
Ирина Димитрова

 ciela

*На сестра ми Робин, която ни напусна твърде рано
От време на време чета старите ти имейли
и все още ме разсмиват.*

*И на всички, загубили сестра, брат, майка, баща, съпруг,
съпруга, дете или приятел: ако можех, бих дала
на всеки от вас меко одеяло, чаша горещ шоколад и
хубава крепка прегръдка.*

Първа глава

ЕЛЪН

ЗАСТАНАЛА ДО ОТВОРЕНИЯ ГРОБ НА ДЪЩЕРЯ СИ, ЕЛЪН ФОСТЪР заби нокти в дланите си, докато дразнещият звук на казу¹ се носеше в зимния, ухаещ на бор въздух.

Казу.

На погребение.

Още по-лошото бе, че казуто не свиреше нещо подходящо като „Господ е моят пастир“ или „Изумителна благодат“, а „Танцуващата кралица“ на АББА.

Елън се постара да не обръща внимание на другите опечалени, които беззвучно мълвяха думите, докато се поклащаха в такт с музиката. Надеждно скрита зад големите си слънчеви очила, тя затвори задълго парещите си от болка очи. Всичко беше толкова безвкусно. Но пък и всичко, което Джули бе планирала за собственото си погребение досега, бе странно и уникално безвкусно.

На Джули щеше да ѝ хареса. Биваше я да ме дразни. Поразително много.

Елън стисна здраво устни в опит да удържи потока сълзи и силното желание да изкрещи ругатня. Никога през

¹ Kazoo – англ. – Казу е музикален инструмент от групата на мембранофонните инструменти. Представява тръбовидна свирка с отвори от двата края. – Бел. пр.

живота си не бе изричала ругатня. Нито веднъж. Но точно сега едва успяваше да се сдържи. Откриваше, че скръбта е коварен звяр, горчива смесица от загуба и съжаление, която си проправя път през сърцето ѝ не еднократно, а отново и отново, оставя я оголена и яростна.

Две възрастни жени с фланелки от „Игра на тронове“ под разкопчаните си палта пристъпиха към лъскавия черен ковчег на Джули, изрисуван отстрани със скандални червени бляскави пламъци и с подписа на Джули с нейния характерен размах. С военна прецизност жените разгънаха огромен флаг с дракон, праметнаха го върху ковчегата и кимнаха на проповедника, докато се връщаха към останалите опечалени.

Хладният януарски вятър развя лилавото знаме с дракона, чието око с гъсти мигли изглеждаше приковано в Елън. Казуто засвири отново и във въздуха се разнесе леката мелодия на „Макарена“.

Елън хвърли заплашителен поглед към небето. *Не е смешно, Джули. Никак.*

Ехото от сърдечния, необуздан смях на Джули прозвуча в главата на Елън толкова внезапно и ясно, че за миг надеждата разцъфна и тя инстинктивно се огледа, потърси дъщеря си в малката тълпа. Почти мигновено си даде сметка, че смехът е само спомен, и я обзе смазващо разочарование. *Никога повече няма да чуя този смях.*

Прониза я болка в гърдите и Елън безмълвно си пое дъх на пресекулки. *Нямам време за това. Трябва да мисля как да помогна на Кристен. Внучката ми заслужава щастлив живот и ще се погрижи да го получи.*

За да осъществи проект К, както го бе нарекла Елън в подвързания си с кожа бележник за ангажименти едва тази сутрин, тя трябваше да изпълни три точки за действие. *Съсредоточи се върху точките за действие, каза*

си тя, щом проповедникът започна да потропва в такт с мелодията на казучо. *Единствено Кристен има значение.*

Елън затвори очи и се изключи от всичко, което се случваше около нея.

Първа точка: Изкарай погребението, без да се разплачеш.

Дотук добре, главно благодарение на тежкото прикритие, осигурено от слънчевите очила. Оставаше ѝ само да се справи със следващите петнайсетина минути и ще може да продължи напред.

Втора точка: Ремонтрай къщата на Джули и я обяви за продан.

Това щеше да е трудоемка задача, тъй като, доколкото Елън можеше да прецени, паянтовата стара къща на Джули в стил „Кралица Ан“ не беше ремонтирана от 70-те години на двайсети век. Още по-лошо, след като Джули бе живяла в нея през последните десет години, всеки килер и кътче беше затрупано с кич. *Всичкият трябва да изчезне.*

Че къщата не беше в най-добрата си форма и беше претърпкана с безполезни предмети със занаятчийско качество, не беше изненада. Беше само един от многото примери за отказа на Джули да порасне. Не само че бе станала художничка, вместо да си намери истинска работа, но умишлено бе родила дете, без да му осигури предимството да има баща или постоянен доход.

Бедната Кристен. Толкова пропуснати възможности – не мога да понеса дори мисълта за това.

За щастие на внучката си, Елън бе готова и напълно способна да поеме нещата оттук нататък, а парите, спечелени от продажбата на къщата, щяха да отидат направо във фонд за колеж.

Остава трета точка: Да измъкна Кристен от този изостанал град и да я отведе в дома си в Роли, където ще може да заживее нормално и подредено. От всички точки за действие тази щеше да бъде най-трудната. Елън хвър-

ли поглед встрани, където стоеше Кристен и шумно надуваше „Макарена“ на неоновозеленото си казу. Елън опита да не се вглежда прекалено дълго в лилавите кичури на тийнейджърката или в малкия диамант, който блестеше на носа ѝ.

Не се взирай. Елън откъсна поглед от Кристен, от покрития с драконовото знаме ковчег, и вместо това се съсредоточи върху дърветата в далечината. Трябваше да действа внимателно с внучката си, тъй като двете едва се познаваха благодарение на Джули и нейното твърдоглавие. Но бе убедена, че с време и усилия двете с Кристен ще се сближат и в крайна сметка ще установят отношенията, които трябваше да имат от самото начало.

Кристен наклони казуто си под по-жизнерадостен тъгъл и завърши „Макарена“ под бурни аплодисменти.

Елън потисна желанието си да избухне: „Това би трябвало да е погребение!“. Макар че бе почти невъзможно да се разбере от начина, по който бяха облечени предполагаемите опечалени. Зад сигурността на тъмните си очила тя огледа жителите на Дъв Понд, които носеха широка гама от неподходящи си дрехи в крещящи цветове точно както изискваше написаната на ръка покана за погребението.

Тя потръпна при спомена за поканата. Когато само преди три дни я бе открила в пощенската си кутия, я беше сметнала за ужасна шега. Плавният почерк на Джули украсяваше ярък картон с безгрижна покана към майка си за „погребението на всички погребения, дата не е определена“. Поканата изискваше всички да носят ярки цветове, тъй като Джули не искаше да напусне земята в парад от скучно черно или сиво. Беше добавила също, че не желае плач, тъй като умирането всъщност не било толкова трудно „след като човек преодолее изненадата от него“.

От десет години Елън не се бе чувала с дъщеря си, която беше напуснала света ѝ по същия начин, по който беше

влязла в него – пищяща и зачервена, отказваща да бъде държана в ръце или да ѝ се казва какво да прави. След последния им спор Джули бе изключила майка си от своя живот и от живота на Кристен. Елън бе ужасена, когато Джули отказа да ѝ позволи дори да види внучката си с думите, че не желае съзнанието на Кристен да бъде „замърсено“ от „закостенелите възгледи“ на Елън.

През първите няколко месеца Елън се бе опитвала да се свърже с нея многократно, изпълнена с отчаяно желание да види внучката си, но обажданията ѝ останаха без отговор. Когато мълчаливите седмици се превърнаха в още по-мълчаливи месеци, Елън реши да даде на Джули малко пространство, убедена, че дъщеря ѝ ще отстъпи, ако не се чувства притисната. След това Елън се обаждаше само на рождени дни и празници... обаждания, които отиваха на гласовата поща толкова често, че с течение на времето тя престана да прави дори това.

Ето защо Елън не беше приела сериозно поканата на дъщеря си за бъдещото ѝ погребение. Никога не бе разбирала чувството за хумор на Джули, така че просто бе предположила, че това е някаква жестока шега и бе хвърлила поканата в най-близкия кош за боклук.

Но още на следващия ден се бе обадила разплаканата Кристен. Между пресекващите ѝ хлипания и накъсаните думи Елън бе разбрала, че Джули е починала след двегодишна борба с рак на гърдата.

Поканата беше истинска и Джули си беше отишла.

Зашеметена, Елън вцепенено бе уверила внучката си, че ще пристигне при нея възможно най-бързо и бе затворила телефона. Времето беше спряло и по някаква причина Елън бе свела поглед към краката си. Носеше скъпи сини обувки с висок ток и златен кант, украсени с големи кристални брошки. Ако сега затвореше очи, все още можеше да види дългите си, тесни крака в тези обувки, до-

като сълзите ѝ, за които дори не си даваше сметка, падаха върху синьото кадифе и блестяха на късното следобедно слънце по-ярко от искрящите брошки.

Оттогава беше изхвърлила обувките, защото не можеше да ги погледне, без да си спомни какво се беше случило след това. Беше изстенала като ранен тигър, бе паднала на колене и отчаяно бе заровила из боклука, за да открие поканата. Когато напипа изхвърлената хартия, сълзите ѝ се превърнаха в ридания, болката ѝ бе примесена с горчивина от безличния тон на поканата. Истината беше болезнена – дори на прага на смъртта, Джули не бе направила опит да се свърже с майка си.

Елън бе седнала на пода, заобиколена от боклук, бе прегърнала нелепото картонче и бе заплакала за дъщеря си, която бе изгубила, и за отношенията, на които винаги се бе надявала, но които сега съзнаваше, че никога няма да има.

Накрая сълзите ѝ пресъхнаха. И тя постъпи както винаги, когато се сблъскваше с проблем: стегна се, избърса сълзите, затвори вратата на твърде суровите си емоции и състави списък с нещата, които трябваше да направи. Взе си отпуск и опакова багажа за пътуването си, като от време на време спираше, за да добави нещо към списъка със задачите. В същото време тъгата и яростта ѝ се разгаряха. За пореден път Джули я бе лишила от нещо ценно – правото ѝ да се сбогува с единственото си дете. Елън бе оставена на ръба на емоционална пропаст, сама и с усещане за празнота.

Хладен вятър развя драконовото знаме, Елън придърпа по-плътното черното си вълнено палто и улови въпросителния поглед на Кристен. Даде си сметка, че изражението ѝ вероятно е яростно, затова се принуди да извие устни в подобие на успокояваща усмивка.